

10 Απριλίου 1923

Αγαπητή μου Γεωργία

Χθες μαζί με την ευχετήριο κάρτα πήρα και γραμματάκι σου. Πρώτα πρέπει να σ'ευχαριστήσω για τις ευχές σου, κι έπειτα ν'απαντήσω στο γραμματάκι σου. Στο γράμμα σου αρχίζεις (έχω τόσες μέρες να πάρω γράμμα σου κλπ κλπ και κατάληξες γράψε μου να ησυχάσω.)

Πόσο σε λυπούμαι να στενοχωργιέσαι για μένα. Μα δεν ξέρω το λες αλήθεια; Δεν πιστεύω γιατί μου χρωστάς μι'απάντησι.

Εγώ να σου πω όσα γράμματα θα μου στέλνης τόσα θα σου στέλνω γιατί θυμάσαι πόσα σου έστελνα και συ μου έλεγες παραπονιάρη, και της αποκρέω εκεί εγώ σου'γραφα και ζητούσα να μάθω για την υγεία σου και συ τα έριχνες στον φάκελλο των υπ'όψιν και για να μη σου γίνομαι και ενοχλητικός βλέπης που είχες απελπισθή ότι θα γίνης ποτέ καλά και να σου τώρα όχι μόνο καλά έγινες αλλά και ομόρφινες τι δυστυχία στους νέους που σε περιστοιχίζουν ! Κι εδώ αλλάζει τώρα η ζωή είχαμε 10 ημέρες χωρίς βροχή τώρα πάλι άρχισε και μας έκλεισε μέσα δηλαδή αλλάξαμε ζωή. Κι έτσι ο περίοσμός σου δεν πιάνη «»Μπάζα».

Πως περάσατε το Πάσχα ημείς άσχημα.

Δεν σου γράφω περισσότερα διότι αυτές τις ημέρες δεν δουλέψαμε και κάνουμε τη δουλειά όλη μαζί.

Μ'αγάπη ο αδελφός σου

Στέλιος